

O.G. Arion

TE VOI GĂSI

LIBREX PUBLISHING
București, 2016

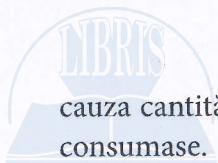

CAPITOLUL 1

Țineam în mână un pahar și priveam în jur la toți oamenii adunați acolo, majoritatea foști colegi de studii, având în vedere că mă aflam la petrecerea Corinnei, și ea tot o fostă colegă. M-am surprins zâmbind când mi-am amintit reacțiile de la începutul petrecerii când invitații începuseră să se adune. Trecuseră mai bine de șapte ani de la absolvire. Pe unii îi mai văzusem de-a lungul timpului, despre unii auzisem vești prin intermediul prietenilor comuni, iar pe alții abia acum îi revedeam, mai maturi, mai serioși, pătrunși cumva de statutul de părinte sau de importanța jobului.

Constatasem cu o plăcere puțin răutăcioasă și care nu îmi făcea cinste că arătam mai bine decât majoritatea fetelor. Este drept că eu nu eram căsătorită și nu aveam obligații care să mă consume fizic sau afectiv. Cafeneaua pe care o dețineam grație bunicului meu fusese mai mult un vis devenit realitate decât un ideal pentru care să muncesc din greu și pentru care să îmi sacrific prea multe ore din viață. În plus, aveam un asociat acum, în persoana lui Lilly - fostul manager, căreia îi vândusem patruzeci la sută din afacere și care se implica foarte serios în tot ce presupunea menținerea și dezvoltarea cafenelei, lăsându-mi astfel mult mai mult timp liber.

În timp ce meditam la toate acestea, Corinne se apropie de mine prin mulțime, arătând destul de ciudat în rochia ei albastră și mulată și balansându-se periculos pe tocurile de doisprezece centimetri din

cauza cantității impresionante de șampanie pe care o consumase.

— Aici erai, strigă ea când ajunse lângă mine, încercând astfel să acopere zgomotul produs de muzica dată prea tare și de vocile din jur.

Corinne era mai înaltă decât mine cu vreo două palme și atât de slabă încât i se puteau ghici oasele bazinului prin materialul satinat al rochiei. Oare de ce purtau blondele nuanța aceasta de albastru, care le făcea pielea să pară palidă și și bolnăvicios de străvezie?

— Aici sunt, am zis eu ridicând paharul și încercând să par mai veselă decât eram.

— Mă bucur mult că am reușit să vă strâng pe toți. Mi-am promis că atunci când voi împlini treizeci de ani voi da o petrecere pentru toți prietenii. Și cum pe majoritatea îi știu din școală - iată-ne!

Făcu un gest larg spre cameră, ca o regină care își prezintă suita.

Mă deranjase într-o oarecare măsură că, deși ni se comunicase că puteam veni într-o ținută lejeră, casual, Corrine apăruse ca și când urma să pășească pe covorul roșu.

Fără să vreau m-am gândit la porecla ei din timpul colegiului: “față-de-porc” și care se datora faptului că avea nasul cârn, cam douăzeci de kilograme în plus și nu era foarte bună prietenă cu săpunul. Încercase mereu să se integreze în diverse grupuri, dar statutul său fusese mai mult de “tolerat”. Nu că eu aș fi fost în gașca celor populari, dar nici nu plânsesem după atenție. Corinne însă reușise până la urmă: se

căsătorise cu un tip plin de bani, care plătitise facturile pentru dentist, antrenor de fitness, chirurg plastician, o nouă garderobă și psiholog - probabil pentru a trata traumele din adolescență. Tăcuse și plătitise, continuând să își adore soția, care îl fermecase probabil cu personalitatea ei, pentru că eu cel puțin eram incapabilă să găesc un alt motiv. Mă rog, gusturile nu se discută. Într-un final venise și inevitabilul divorț care îi asigurase Corinnei o rentă pe viață și o parte din averea soțului, rămas doar cu amintirile amare și cu o gaură serioasă în buget.

Vă întrebați probabil de ce mai venisem la petrecere, din moment ce nu o simpatizam prea mult pe sărbătorită. Ei bine, sora mea Diondra insistase. Ea și Corrine se cunoscuseră prin intermediul meu și făcuseră parte la un moment dat dintr-o gașcă mai mare formată din tot felul de indivizi pasionați de pictură, teatru, literatură, care se întâlneau regulat ca să discute pe teme artistice și să pună la cale viitorul omenirii.

— Si ce ai mai făcut în ultima vreme? întrebă Corinne, rezemându-se de brațul meu.

Mirosea puternic a alcool, iar ochii îi luceau ciudat pe fața ascuțită. Am remarcat că își făcuse probabil o operație estetică, pentru că fruntea îi era anormal de netedă, ca și cum pielea îi fusese întinsă cu fierul de călcat.

— Păi, m-am ocupat de cafenea, am răspuns eu cu un zâmbet.

— Aaa, restaurantul pe care l-ai primit moștenire,

zise ea privind cu atenție prin încăpere.

— Este o cafenea, nu un restaurant. Și l-am cumpărat. Nu puteam să îl moștenesc, întrucât bunicul meu încă trăiește.

Am încercat să îmi ascund iritarea din voce, în timp ce ea făcu un gest plictisit din mână, semn că îmi ignora explicația ca pe ceva total neinteresant. Într-un colț al camerei am descoperit-o pe sora mea, astfel că am profitat de ocazie sa o șterg de acolo.

— Corinne, este o petrecere foarte reușită. Mă scuzi acum, trebuie să vorbesc cu Dodo.

— Da, zise Corinne, balansându-se pe tocurile ei înalte, trebuie să ai mai multă grijă de Diondra. Umblă cu niște persoane cam dubioase... și s-ar putea să îi rănească pe oamenii care țin la ea. Zău așa!

Pe bune? Chiar spusese asta? Fără să mă mai obolesc să îi răspund și ignorând tonul înveninat al Corinnei am pornit ca o furtună spre colțul în care stătea Dodo, alături de un tip. Părea destul de tristă, având în vedere că ea fusese cea care insistase să venim în seara aceasta.

— Hei, D, am spus când am reușit în sfârșit să ajung lângă ea prin mulțimea de oameni gălăgioși.

Corinne pusese la bătaie una din vilele fostului ei soț, vilă al cărei living era de două ori mai mare decât întreg apartamentul meu. Vrusese probabil să ne umilească puțin pe noi, muritorii de rând care primiserăm "moșteniri".

— Bună, răspunse Dodo, părând puțin bosumflată. Am remarcat că nu s-a grăbit să mi-l prezinte pe Făt-Frumos, așa că am întins mâna către el, încercând

LIBRIS

accept invitația Corinnei.

În următoarele ore am uitat de senzația neplăcută că Dodo îmi ascunde ceva și am pălăvrăgit cu fetele. Lavinia era căsătorită cu un avocat și avea două fete gemene. Ne arătă pozele cu un zâmbet victorios. Știam că la un moment dat doctorii îi spusese că nu poate avea copii, dar după ani de tratament și încercări, reușise.

Joanne și Georgia păstrasera legătura, ba mai mult, erau vecine, locuind în prezent într-o suburbie a Bostonului și deschiseseră împreună un cabinet veterinar. Își creșteau împreună copiii și se ajutau reciproc în probleme cotidiene, cum ar fi luatul de la grădiniță sau de la școală, de la antrenamentele de baschet, înot sau balet și așa mai departe.

Doar Roxanne nu se căsătorise. Urmase cursurile unei a doua facultăți și era avocat aspirant. Se operase la nas - obsesia ei din adolescență - și slăbise mult.

— Mai țineți minte când l-am dus pe Domnul King la ușa decanului? chițai Lavinia printre lacrimi și toate am izbucnit în râs.

Domnul King era un schelet uman care zăcea într-un colț al amfiteatrului și pe care îl foloseam adesea ca suport pentru umbrele sau pentru diverse farse.

— Cred că a fost la un pas de infarct, zise și Joanna. De ce am făcut asta, nu-mi mai amintesc?

— Cred că a fost atunci când a scris pe eseul Roxannei că o așteaptă în biroul lui pentru consultații suplimentare.

— Oh, da!

să acopăr zgomotul din jur:

— Salut. Sunt Victoria.

— Eu sunt Dion, făcu el cu o voce puternică și se înclină curtenitor.

OK, avea o bilă albă din partea mea și mă făcuse praf la partea cu numele. Foarte exotic, nu credeți? L-am privit mai atentă, încercând totuși să nu mă holbez. Era înalt și părea destul de atrăgător, în genul periculos-senzual. Avea părul șaten și ondulat de la natură, o barbă de câteva zile care se potrivea perfect cu jeansii albi și geaca de piele și o gură mare, cu buze pline și foarte bine conturate.

Nu știi de ce, dar am tresărit în momentul în care mi-a zâmbit: gura aceea, parcă prea plină de dinți perfecti și albi, părea făcută să sfâșie. M-am gândit fără să vreau la o felină mare și periculoasă.

— Vă distrați? am încercat eu să rup tăcerea stânjenitoare.

— Mda, zise Dodo și mi-am dat brusc seama că nu era prea încântată că îl cunoscusem pe domnul-geacă-de-motor, dar, înainte să apuc să mă întreb care era motivul, am fost înconjurați de un grup de patru tipe care țipară încântate:

— Victoria... oh, Doamne... Diondra...

Le-am recunoscut pe fostele mele colege de grupă, “muschetarii” puși întotdeauna pe șotii care terorizaseră campusul cu escapadele lor.

— Lavinia, Georgia, Roxanne, Joanna! am exclamat eu surprinsă, îmbrățișându-le pe rând. Eram foarte entuziasmată. Faptul că Dodo îmi spusese că vor veni și ele fusese unul dintre motivele care mă făcuseră să